

‘Leuk hoor, zo’n Eye-museum, maar we zien die mensen nooit hier’

Daniëlle Jurriaans (41) woont al haar hele leven in de Bloemenbuurt. Het leukste van Noord vindt ze de saamhorigheid, maar de nieuwe Noorderlingen zijn helaas wat afstandelijker.

“Het is geweldig om hier te wonen, en dat zegt alleen een echte Noorderling”, lacht Daniëlle. “Ik hou van het spontane, het één-zijn. Iedereen kent elkaar. Als ze een halfje wit komen halen, vragen ze ook altijd even hoe het met mijn moeder is. En als ik er twee dagen niet ben, willen mensen meteen weten of er soms iets aan de hand is. Sociale controle, hè. Het is hier echt een dorp, net Volendam.”

Daniëlle is opgegroeid in een huis aan de Wingerdweg en woont nog steeds in de Bloemenbuurt. *“Vroeger speelde ik altijd met mijn vriendjes in speeltuin Bloemenkwartier. Van de hoge glijbaan en een beetje de buurtroddels doornemen. Alle ouders zaten buiten op de stoep met de buurtjes. Die at bij die en die at bij die... De nieuwe Noorderlingen zijn jammer genoeg wat afstandelijker. Met allochtonen heb ik geen problemen, die waren er vroeger ook al, maar de yppen zijn meer op zichzelf.”*

De Amsterdamse werkt sinds vijf jaar met veel plezier in banketbakkerij Gerlofsma aan het Mosplein. *“Echt super. Ik hou van het contact met de klanten. Het is heel leuk om een kind stralend de deur uit te zien lopen met zijn Sesamstraat-taart, of om een bruidspaar te helpen met een prachtige taart voor de mooiste dag van hun leven. Zelf ben ik een echte snoeper, dus ik moet wel oppassen met al dat lekkers om me heen. Gelukkig geef ik ook lessen bodyshape en aerobics in De Driehoek. Mooie combinatie, toch? Het enige vervelende van dit werk is dat we vorig jaar twee keer zijn overvallen. Ik was er niet bij gelukkig, maar sindsdien staan we nooit meer alleen. De schrik zit er goed in.”*

Van alle nieuwe ontwikkelingen aan de IJ-oever merkt Daniëlle niet zoveel. *“Leuk hoor, zo’n Eye-museum, maar we zien die mensen nooit hier. Daar hadden we natuurlijk wel een beetje op gehoopt. Ik ben verder ook niet zo van de ruimte en het groen, ik heb nog nooit door Waterland gefietst, bijvoorbeeld. Noord is voor mij echt mijn eigen buurtje.”*

Sam woont aan de Purmerweg. "Soms gaan we naar de stad met het pontje. Dan kijk ik naar de strepen in het water achter de boot. In de stad heb je niet zoveel uitzicht en aan onze kant zijn ook meer kleuren. Ik wil later aan deze kant wonen."

Jeroen vond in Tuindorp Nieuwendam het eilandgevoel uit zijn jeugd terug.
"Ik ben opgegroeid op Vlieland: klein, dorps, iedereen kent elkaar. Deze buurt heeft dat ook. Je ontmoet elkaar bij de bakker en de slager op het plein, en soms weten de mensen meer van je dan je verwacht. En ik hou natuurlijk van het maritieme gevoel op het pontje. Ook dat doet me denken aan Vlieland."

Meneer en mevrouw Ruurs wonen sinds 1955 in Noord. "Toen we in ondertrouw gingen, reden we met een koetsje vol bloemen de familie langs. Zij had een cyclamen jurkje aan, ik lag krom van de drank in de koets en het paard sloeg op hol in de Van der Pekstraat."

Don kwam twee jaar geleden voor haar nieuwe vriend vanuit Thailand naar Amsterdam-Noord. Ze krijgt Nederlandse les van Susan.
"Nederlands is moeilijk. Maar de mensen hier zijn aardig en helpen me graag. Het engste moment van mijn eerste dag in Nederland was toen we door de IJtunnel reden."

‘Uit Noord ga ik alleen weg in een potje’

‘Potje’(55) woont al zijn hele leven in oud-Noord. Kinderen uit de buurt kennen hem vooral als de ‘slangenman’. Sinds de zomer van 2011 is hij dakloos en heeft hij tijdelijk onderdak gevonden in de Noorderparkbar.

“Ik ben opgegroeid in de Van der Pekbuurt”, vertelt Potje op het terras van de Noorderparkkamer. “Mijn vader werkte tot zijn pensioen als kraandrijver op de NDSM-werf, in die kraan die daar nu nog staat. En hij was zondagsschilder, maakte veel portretten. Ik heb urenlang voor hem geposeerd als Jezus, want ik had een vrij lange baard. Die baard wisselde ik trouwens af met mijn broer. Om de beurt schoren we hem af en lieten we hem staan, zodat de burens niet konden zien wie van ons er ’s nachts te laat thuis kwam. De Van der Pekbuurt was een heel rustig buurtje - nog steeds trouwens - met het park en achter ons huis een pleintje. Voetballen, handballen, boompje klimmen... Alles wat een kind nodig heeft, was er.”

Na de LTS had de Noordeling een hele serie baantjes. Hij verdiende zijn geld onder meer als dakdekker, gevelreiniger, lasser, garensponner, brandwacht en nachtwaker. Potje werkte zelfs nog even als galvaniseerder op de NDSM-werf. *“In die tijd was het makkelijker om een baan te vinden dan nu. Dus als ik een baas vond die meer betaalde, was ik vertrokken. Alles met mijn handen, hè, nooit met mijn kop. De laatste twaalf jaar heb ik een beetje ‘aangerotzoid’. Ook omdat ik al die tijd geen legitimatie meer had, maar daar praat ik liever niet over. Sinds kort heb ik een nieuw paspoort en ben ik eindelijk weer legaal in eigen land. Zeker als astmapatiënt is het prettig dat ik nu een zorgverzekering kan krijgen.”*

In het voorjaar van 2011 overleed volkomen onverwacht zijn vriendin, bij wie hij onofficieel woonde, en stond Potje plotseling op straat. Een tijdlang logeerde hij bij vrienden en kennissen, maar sinds een paar maanden heeft hij onderdak gevonden in de Noorderparkbar, samen met zijn goede vriend Nico. *“Het bevalt ons uitstekend. We hebben stromend water, een buiten-wc en een kookplaatje om een happie klaar te klaar te maken. Het is natuurlijk niet voor eeuwig. Nu ik mijn papieren heb, ga ik me zeker inschrijven bij Woningnet. Maar ook als ik een eigen woning krijg, zal ik ’s avonds vaak hier te vinden zijn. Dit is mijn leven en hier heb ik mijn vrienden.”*

Met zijn fraaie sik en hoedje is Potje een opvallende verschijning in het Noorderpark. Al 25 jaar heeft hij slangen, die hij in de zomer regelmatig meeneemt naar het park. *“Ik heb er nu vijf. Ze wonen tijdelijk bij een vriend, maar ik heb nu weer een jonge rattenslang, die ook in de Noorderparkbar slaapt. Gewoon in een doos. Ik laat de slangen graag aan de kinderen in het park zien, zodat ze leren dat ze niet bang hoeven te zijn voor wat voor beesten dan ook. Ze vechten haast om met zo’n slang op de foto te gaan.”*

Voor Potje is het ondenkbaar dat hij ooit nog weggaat uit Amsterdam-Noord. *“Ik heb het natuurlijk wel zien veranderen. In mijn oude buurtje wonen nu veel meer allochtonen, maar daar heb ik nooit een hekel aan gehad. Soms kan ik met die mensen zelfs beter opschieten dan met al die yuppen, die denken dat ze meer zijn dan de Noorderlingen. Wat ik weleens jammer vind, vooral voor ouderen, is het verdwijnen van alle buurtwinkeltjes. Waarom een T-shirtdrukkerij en geen goede slager? Maar mij krijg je echt Noord niet uit, voor wat dan ook. Ik ga hier alleen weg tussen zes plankjes of in een potje”. Hij lacht. “Het zal dat laatste wel worden, want daar ben ik voor verzekerd.”*